

Kedves Testvérek!

Az hangzott el a mai evangéliumban az apostolok felé, hogy „Ti pedig tanúi lesztek ennek.”, tanúi vagytok ennek. Az olvasmányban pedig még személyesebben hangzott el ugyanez, ahogyan Jézus azt mondja az apostoloknak: „Ti az én tanúim lesztek.”, az én tanúim lesztek. Urunk mennybemenetelének ünnepe nyilvánvalóan milyen gyönyörűségesen ahhoz a folyamathoz kapcsolódik, amikor a mi Urunk megjelent ezen a földön, hogy a Mennyei Atya elküldte a fiát azért, hogy az Isten megtapasztalható legyen, látható legyen, hallható legyen, érínthető legyen, hogy az Isten tapasztalható legyen. Azután pedig, ahogy Jézus fölmege a mennybe, elküldi a Szentlelket, hogy a Szentlélek által, azután az istentapasztalat folytatódjék minden emberben és minden közösségben. Ezért tehát a tapasztalatból, az istentapasztalatból, akár istenélményből, ami mindegyikünknek van, ilyen vagy olyan szinten, lehetünk tanúivá Jézusnak. Hogyan lesz a tapasztaló emberből, az Isten élményt átélő személyből vagy a hívek közösségből Jézus tanúja? Mindannyian tapasztaltuk, hogy egy testet, ha felemelünk, és el engedjük akkor leesik. Egy tollpihe pedig szépen lassan libeg lefelé. Mind a két jelenség annak a törvénynek megtapasztalását jelenti, hogy a föld vonzásában vannak a testek. Talán sokszor nem is gondolunk rá. Mégis nagyon megrendülnénk, ha nem így történne. Így vagyunk az Isten megtapasztalásával is, hogy nem valami rendkívüli dologra kell gondolni. Ahogy tanúi vagyunk a testek leesésének, ez a tapasztalatunk. Az egyházban a hívek közösségében tapasztaljuk meg Jézus jelenlétét.

Kulcsjelentősége van, hogy Jézusba vetett hitünkről, is tanúságot teszünk. Nem valami elméleti okoskodás, hanem személyes és imádságos tapasztalat van a háttérben. Ezért szükséges lehet kinek-kinek föltárni a saját istentapasztalatát, közösségi vallásos élményét. Közben pedig szükségünk van arra, hogy a saját istenélményünket vagy tapasztalatunkat összevegyük éppenséggel a Szentírással, a kinyilatkoztatással. Az egyház hagyományával, hogy világossá tudjuk magunk számára tenni, hogy mi az, ami valóban nevezhető és eredeti istenélményünknek vagy tapasztalatunknak, melyek azok, amelyek nem azok.

Ezen tapasztalatok között vannak kiemelkedő tapasztalatok. Ezeket nevezhetjük csúcselménynek, vagy alap tapasztalatnak, amelyekben az Isten úgy tárul föl és válik megélhetővé, nemcsak megérthetővé, ahogy más tapasztalatokban vagy nem, vagy csak sokkal részlegesebben. Tehát érdemes előhoznunk a szívünk mélyéről, az érzelmi emlékezésből ezeket az alaptapasztalatainkat és csúcselményeinket akkor is, ha húsz vagy negyven évvel ezelőtt történtek, mert azok az istentapasztalatunknak kiemelkedő forrásai.

Ezeket a számunkra nagyon fontos tapasztalatokat, amelyeket persze aztán kisebb mértékben nap-nap után megélünk, ha érzékenyek vagyunk rá. Ezeket érdemes elmélyíteni magunkban, és a tapasztalatokból élni, és ez lenne talán a kulcskifejezésem: elevenen tartani. Talán beszéltem már arról a kutatásról, hogy tíz olyan személyből, aki azt mondta, hogy „Nekem volt nagy istenélményem.”, néhány év múlva a tíz személyből kettő él a tapasztalata alapján. Önmagában a tapasztalatból nem leszünk tanúk. Hanem, ha van egy tapasztalatunk, az a kérdés, hogy ezzel a tapasztalattal azután mit kezdek az életutam során, és azt elevenen tartom-e?

Olyan nagyon bennem van egy nagyon neves népzenezőnk, a következőt mondja, mikor hát neki is mindig mondják, hogy ó, igen, a népzene és a kultúra, és ez az örökségünk, hogy azt őrizzük és ápoljuk. Ez a számomra nagyon kedves zenész mindig a következőt mondja erre: „Őrizzük meg, ápoljuk? Hát a rabokat őrzik, meg a betegeket ápolják. Az ember az örökségét és a tapasztalatait nem őrzi meg, ápolja, hanem éli.” Isten-kapcsolatot azt magában elevenen tartja az ember, azt nem őrizzük meg, ápoljuk, elevenen tartjuk, és azáltal tartjuk elevenen, hogy újból és újból föllevenítjük és megéljük és abból élünk, mint valami igaz és tiszta forrásból.

Arra is szükségem lehet, hogy a tapasztalatomat megértsem. A mai evangéliumnak a bevezetője, ami itt nem hangzott el, de ha előveszitek Lukács evangéliumának a legvégét, ott arról van szó, hogy: ...és Jézus megnyitotta az apostolok elméjét, hogy megértsék az írásokat és megértsék azt, hogy mi történt Jézussal, hogy Jézus mit miért mond magáról, a történetéről, hogy ő azt hogyan értelmezi. Vagyis nem elég a tapasztalat, önmagában az nem szokott elég lenni, hogy tanúkká legyünk, hanem a tapasztalatunk megértésére is szükségünk van. Hiszen amikor Jézus elmondja, hogy hát az írásokban ez áll, hogy szenvednie kellett, meg kellett halnia, harmadnapon föltámadnia, hogy akkor ez már nem csak a tapasztalat, hanem annak az értelmezése is.

Hogyan lesz a tapasztalatból az ember Jézus tanújává? Úgy, hogy a tapasztalat megértése sem elég még önmagában. „Jaj, de jó, ez föltárul! Jaj, de mélyen megértettem! Emmauszi tanítványok mondják, ugye lángolt a szívünk, mikor fölfogtuk, hogy miről is van itt szó?” Mit érünk azzal, hogy valakinek lángol a szíve, ha nem az alapján cselekszik? Mikor valaki azt mondja: „Jaj, de szeretlek!”, és utána nem bánok veled jól. „Soha nem szerettem ennyire valakit, mint téged.”, és közben önző maradok. Tehát akkor a tapasztalat megértése nyomán való cselekvésre is szükségünk van ahhoz, hogy tanúivá legyünk Jézusnak.

Ebből az is adódik, hogy máris a cselekvésben valamiféleképpen a tapasztalat továbbadásáról is szó van. Nem csak arról van szó, hogy az ember unos-untalan, mondogatja a saját istenélményét, meg tapasztalatát. A továbbadásban arról is szó van, hogy elkezdem magamat érzékennyé tenni, nyitottá és befogadóvá teszem, hogy abban a tapasztalati cselekvési folyamatban, amikor másik ember életét igyekezem jobbá tenni. Nem szavakat mondunk el, nem mondatokat ismételtetünk, mikor tanúk vagyunk, hanem egy másik emberrel vagyunk kapcsolatban és figyelünk rá. Ezért lehet, hogy vannak gyönyörűséges mondataink, de attól még én nem váltam tanúvá, hogy azt most elmondtam. Attól leszek tanúvá, hogy megértem, hogy abban a helyzetben, amiben vagyunk, és hogyan viselkedem vele szemben.

Hadd mondjak erre egy nagyon-nagyon egyszerű példát, hogy milyen természetesnek tartjuk azt, hogy valaki azt mondja, hogy „Vannak barátaim és ellenségeim.” Ha én elmélyítettem magamban azt, hogy mit jelent a saját istenélményem felől való látás, abban a pillanatban nekem nincsen többé ellenségem. Hát akkor nem látok ettől a pillanattól kezdve senkit sem ellenségnek, mert ez abból a látásmódból, ahogyan én az Istennel való élményemet megéltem, egyszerűen elképzelhetetlen és lehetetlen. Hanem ez mit jelent? Azt, hogy ő lehet, hogy az ellenségének lát engem, én meg bárkire nézek, nem tudok többé ellenségeket látni. Ez egyszerűen lehetetlen, hogy így legyen. Ilyen óriási jelentősége van annak, hogy a tapasztalat köré kezdem szervezni a személyiséget, majd pedig a látásmódomat a tapasztalat alapján mélyítem el. Hát egészen más gondolatokra, és aztán persze cselekvésre, és döntésekre jutok el, hogyha ez az elmélyítés megtörténik. Ha a tapasztalatból nézek kifelé, nem egyszerűen csak a szememmel nézek, a tapasztalatból nézek kifelé, és látok mindenkit és mindent.

Akkor ez azt jelenti, hogy ez alapján egy egészen más hozzáállással, lelkülettel és érzülettel leszek az emberi találkozásaimban és kapcsolataimban. Ez tehát akkor azt vonja maga után, hogy nyitottá válok nemcsak arra, hogy én Jézus tanújává legyek. Hanem mit is tudok? Hogy ti mindannyian a Szentlélek által istenélményben, ilyenben-olyanban már részesültetek, ezért ti is tanúk vagytok, mindannyian tanúskodni tudtok Istenről, és ez pedig azt mondja számomra, hogy fontos, hogy nyitott legyek mindarra a tanúságtételre, ami általatok érkezik el énhozzám.

Felejthetetlen nekem az, ahogyan egy lelkigondozó, egyébként az osztrák olimpiai válogatottnak volt a hivatalos lelkigondozója, a következő gondolatot mondta egy előadása során. Kérdezték, hogy „Hát nem egy olyan furcsa terület ez, hogy hát sportolókat lelki gondozni? Hát nekik valószínűleg nem ez a legfontosabb vagy a legérdekesebb.” Az osztrák olimpiai csapat lelkigondozója erre a következőt válaszolta: „A meggyőződésem az, hogy akárhova megyek, és akárkivel találkozom, Isten már járt ott.”

Ezért nem arról van szó, hogy én majd oda megyek, és majd tanúságot teszek és viszem Istent, hanem egy kapcsolatban vagyunk, ahol kölcsönösen érzékenyek vagyunk arra az Istenre, akit mi megéltünk, és arra, amit a kapcsolatban a társunk megélt, arra a valakire. Ezért tehát látjátok, hogy mennyire nem csak arról van szó, hogy beszélek és mondom ugyanazokat a mondatokat, hanem sokszor hallgatok, hogy el tudjam mélyíteni a saját tapasztalataimat a ti tanúságtételeitek révén.

Akkor nemcsak találkozásokban és kapcsolatokban vagyunk, hanem ha én igazán Krisztus tanújává akarok lenni, akkor közösségre is szükségem van. A közösségnek a megélt és lecsiszolt tapasztalatára és annak az értelmezésére és bölcsességére, ami újból és újból valami jóféle keretet és valami eligazodási pontot ad ahhoz, hogy jól megértsem a saját élményemet, és az istentapasztalatomat.

Ez pedig az, hogyha én a tapasztalat nyomán szeretnék tanú lenni, akkor minden pillanatban rá fogok szorulni a Szentlélekre. Arra van fogékonyság vagy nyitottság, hogy a Szentlélek föltárja számomra, hogy abból a tapasztalatból és élményből, amit én átéltem, mit és hogyan lehet megjeleníteni, megélni, vagy az alapján cselekedni. Tehát amikor arról van szó, hogy tanúskodunk, ez alapvetően nem a múltból szól, hanem a múltban van a gyökere, de a jelenben levő cselekvésben mutatkozik meg. Tanúságtétel ugyanis a jelenben történik és a jövőre irányul. Ezért a tanú nem egyszerűen csak múltbéli eseményeket mond újra és újra, hanem a jelenben mindazzal az előtörténettel, amiről eddig beszéltünk, nyitottá tesszük magunkat a Szentlélekre és érzékennyé mások életének eseményeire és gondjaira.

Akkor egyre mélyebben megértem azt, hogy Jézusnak mi volt a küldetése. Jézus hogyan élte meg és értelmezte a saját történetét, ezt hatalmas kincsnek tartom. Egyszer csak megértem, hogy valójában nemcsak tanúskodom, hanem ebben a folyamatban, hanem valamikor és újból és újból én magam tanúvá leszek. Nem csak valamit csinálok, hanem valakivé válok. Amikor Jézus mondja: „Elküldöm nektek a Szentlelket, és erő tölt el benneteket, és megértetek mindent, és az emlékezetetekbe idéz majd mindent, hogy mit és hogyan mondtam és ki vagyok.”. Ebben a folyamatban mi egyszer csak valakivé válunk. A múlt vasárnap arról beszéltünk, hogyan lehetünk Jézus tanítványai, most pedig emellé nyugodtan odatehetjük, hogy tanítványok vagyunk és tanúk lehetünk. Erre küld bennünket a mennybe felment Jézus. Amen.